

A felhő és a Nap

Történt egyszer nagyon régen, kerek erdő közepében, összeveszett a felhő és a nap.

- Hogyan képzeled, hogy csak úgy tűzhetsz kényedre-kedvedre, amikor uraságod csak úgy akarja? – kérdezte mérgesen a felhő.
- Az embereknek és állatoknak szükségük van rám. Örülnek, mert fényt és meleget adok. Tőlem teremnek a gyümölcsök, zöldségek, tőlem sarjad a mag! – vágta rá a Nap.
- Igen?! Úgy gondolod, hogy rám nincs is szükség? – dacoskodott a felhő.
- Már hogyne volna, drága felleg. Amikor az embereknek melegük van, akkor jössz te és eltakarod a napot – próbált kedveskedni a Nap.
- Bizony! De te nem tűröd! Folyton-folyvást kidugod egy-egy sugaradat. Alig vannak napok, amikor én uralkodhatok az égbolton – nyavajgott a felhő.
- Alig, drága felhő, merthogy nyár van. Nyáron pedig a napra vágynak az emberek.

Ebben a percben, egyet dörrent, kettőt csattant és olyan vihar kerekedett, hogy a Nap és a felhő is elbújt, nem veszekedtek tovább. Mindkettő csendesen várta a vihar a végét. A kis felhő úgy megrémült, hogy rögtön elment a kedve attól, hogy a Nappal vitázzon. Csak néhány percig esett, mégis minden elázott. A virágokról elverte az eső a port, a kis erdei állatok, bogarak bőrig ázva álltak, mindenki vacogott. Majd a vihar, amilyen gyorsan jött, olyan hamar elcsendesedett.

- Nap – kezdte szelíden a felhő – úgy gondolom, hogy most rád van szükség – bökte oldalba a felhő a napot.
- Igen, én is azt hiszem. Hát munkára! – kiáltotta vígan a Nap és felugrott az égboltra.

Sütött, ahogy csak bírt, szabadjára engedve sugarait, egészen addig, míg a vízcseppek harmatcseppekké zsugorodtak. S amikor azt látta, hogy a kis állatok és bogarak, sóhajtozni kezdenek a melegtől, akkor azt mondta régi barátjának, a felhőnek:

- Most Te következel. Látod-látod, kár veszekednünk és dacolnunk egymással, hiszen mindkettőnkre szükség van. Gyere, barátom, takarj be egy kicsit, hogy meglegyen az állandó körforgás, hogy a földön élő élőlényeknek ne legyen melegük!

A felhő a Nap elé kúszott, megfogta barátja kezét és azt mondta:

- Bánom is már, hogy összevesztünk. Tényleg mindkettőnkre szükség van.